

4 • Komplekse prædikater

af Michael Herslund

4.1. Grundlaget

Den normale sætningsdannelse foregår i de fleste sprog som en kombination af et verbum (verbal) med en eller flere nominale størrelser (aktanter eller led), som tildeles forskellige grammatiske relationer (GR) som subjekt, objekt, osv. Denne syntaktiske opbygning har både en indholds- og en udtryksside. På indholdssiden indgår dels forholdet mellem det verbale prædikats betydning og argumenternes 'semantiske roller', dels den hierarkiske rangordning der ligger i forholdet mellem subjekt, objekt og den tredje, "oblikke", konstituent. Se fx Herslund (1988) om subjektet som værende forbundet med udsagnet som helhed, som propositionskonstituerende størrelse, mens objektet hører hjemme på et lavere trin som tæt forbundet med prædikaten, og Haberland & Nedergaard Thomsen (1991) om forskellen i topikalitet mellem konstituenterne. På udtrykssiden indgår de kendetegn der i det relevante sprog markerer hvilken grammatiske relation (GR) den pågældende konstituent instantierer. Normalt er der en skarp adskillelse mellem verbalet og aktanterne således at man let kan identificere en struktur bestående af et verbal (prædikaten) med forskellige aktanter, der udfylder de grammatiske relationer prædikats valens tillader: I de fleste sprog er verbalet således ved sin morfologiske opbygning tydeligt forskelligt fra de nominale størrelser, som på deres side er karakteriseret ved forskellige typer determinativer og nominal morfologi (køn, tal, kasus).

Dette billede bliver dog af og til sløret af at der enten tilsyneladende er flere verbaler i samme sætning, eller af at nogle aktanter ikke synes at opføre sig som de plejer. Eller af at hvad man umiddelbart anser for at være transitive strukturer, opfører sig som intransitive. Endelig kan det være vanskeligt at afgøre om en given størrelse har en GR eller måske er noget andet.

Prædikaten etablerer de grammatiske relationer og kan selv ses som en af dem, jf. Thomsen & Herslund (2002b), og denne relation kan undertiden "sluge" nogle af sine aktanter – eller noget andet – og således optræde som et komplekst prædikaten bestående af et *værtsprædikaten* og *co-prædikaten*. Hvor værtsprædikaten altid er et verbum – som udfylder funktionen som verbal i sætningen – kan co-prædikaten komme forskellige steder fra. De forskellige hovedtyper af komplekse prædikater gennemgås nedenfor. Det er det faktum at et verbal lige som "opsluger" andre størrelser i sætningen, der gør at de ret forskelligartede strukturer der omtales nedenfor, kan ses som et enhedsfænomen. Selv om man i det sproglige udtryk kan identificere to konstituent, kan man ikke tildele dem de GR man umiddelbart synes de må have, fordi de udviser egenskaber som ikke genfindes i de strukturer der uomtvisteligt udgøres af to konstituent med utvetydigt identificerbare GR. Samtidig opfører de to størrelser sig som en enhed på indholdssiden – og denne enhed signaleres ofte (men ikke altid) i udtrykket, enten morfologisk, topologisk eller prosodisk – eller ved kombinationer heraf. I et dansk udtryk som fx *læse avis* er der således i det sproglige udtryk tale om to konstituent, et verbal med sit objekt. Men på indholdssiden

er der ikke så meget tale om at gøre noget ('læse') ved en størrelse ('avis') som om beskrivelsen af en særlig type læsning ('avislæsning'). Og denne indholdsenhed (inkorporering, jf. 4.2 nedenfor) signaleres af en tilsvarende enhed i udtrykket: Morfologisk signaleres enheden ved at substantivet optræder ubøjet, og dermed prædikativt, prosodisk signaleres enheden ved det såkaldte enhedstryk, hvorved verbet mister sit tryk til fordel for substantivet som et tydeligt signal om at prædiket ikke er afsluttet med verbet – der kommer mere. Den indholdsmæssige enhed – det komplekse prædiket – modsvares altså af en udtryksmæssig enhed.

4.2. Når der er flere verber i sætningen

4.2.1. *Serieverber*

Flere finitte verber i samme sætning kan i flere tilfælde analyseres som ét komplekst prædiket. På mange – især ”eksotiske” – sprog har man konstruktioner som kaldes *serieverber*. Disse konstruktioner består i standardtilfældet af to finitte verber, hvoraf kun det ene bærer fuld verbal fleksion så som tempus- og modusmorfemer. Hvilket verbum der således fremtræder som værtsprædiket, afhænger af sprogets typologiske tilhørsforhold. I nedenstående eksempel fra japansk er det således det sidste verbum der bærer fleksionen, mens det første har et særligt serialiserings-morfem. Dette hænger sammen med at japansk er et konsekvent SOV-sprog:

- (1) Hikooki ga nijuu-dai ton-de hi-mashi-ta.
 fly NOM tyve-KLASS flyve-SER komme-HONOR-PRÆT
 ’Tyve fly fløj forbi (kom flyvende)’ (Bisang 1995:164)

4.2.2. *Finit co-subordination*

Dansk benytter sig i stor udstrækning af konstruktioner som ligner regulær sideordning af to verbaler, men hvor man – når man kigger nøjere efter – kan se at konstruktionerne har helt specielle egenskaber. Sådanne konstruktioner kan man kalde *co-subordination*, jf. Foley & Van Valin (1984:238 ff.), som blandt andet omtaler engelsk (256 ff.); for dansk, se Hansen & Heltoft (1995, 1999: § 21), Jensen (1999) og for norsk Jørgensen (2003):

- (2) Han går og brokker sig.
 Han render og sladrer.
 Han ligger og kører rundt i en grøn Porsche.
 Hun sidder og læser.

Denne type strukturer kan analyseres som komplekse prædikater bestående af flere finitte verbale elementer, og de adskiller sig fra andre typer kombination af verbaler, som almindelig sideordning af to verbaler, ved at det komplekse prædiket er underlagt en serie restriktioner:

- De to verber kan ikke byttes om uden at konstruktionen går i stykker og eventuelt bliver en almindelig sideordning:
 Han brokker sig og går.

- De to verber må have samme illokutionære værdi:
 - *Han går – og brokker sig?
 - *Du sidder og skam dig!
- De to verber må have samme tidsreference, lige som serieverberne i 2.1, hvor serialiseringssuffikset netop signalerer overensstemmelse i tidsreference:
 - *Han går og brokkede sig.
 - *Han gik og brokker sig.
 - Han går/gik og brokker/brokkede sig.
- De to verber kan ikke negeres særskilt, dvs. at en eventuel nægtelse ved det første dækker begge dele af det komplekse prædikat:
 - Han går ikke og brokker sig.
 - *Han går og brokker sig ikke.
- Et modalverb vil have virkefelt over begge verber på én gang, dvs. kan ikke forstås som kun modificerende det første:
 - Han kan gå og brokke sig i dagevis.
 - Han skal sidde og læse på sit værelse.
- De to verber har obligatorisk samme subjekt, som kun udtrykkes én gang (ved det første verbum), men dette kriterium skelner ikke skarpt mellem det komplekse prædikats co-subordination og almindelig koordination med fælles subjekt, hvor subjektet også kun behøver udtrykkes én gang.

4.2.3. *Infinit co-subordination*

Mange sprog benytter sig af konstruktioner bestående af en kombination af et finit og et infinit verbal. I sådanne kombinationer fungerer det infinitte verbal som et *co-verbum* til det finitte. De to verber denoterer lige som eksemplerne i 2.1 og 2.2 samlet én situation, og de er underlagt de samme restriktioner som disse konstruktioner.

På fransk fungerer præsens participium således i en af sine karakteristiske hovedanvendelser som co-verbum, jf. Herslund (2000a, b):

- (3) *La sultane s'est levée mettant fin à l'entretien.*
 'Prinsessen rejste sig og afsluttede samtalen' (Herslund 2000b:89)

I dette skoleeksempel på konstruktionen er der således tale om at det at prinsessen rejser sig, samtidig er signal til at samtalen er slut, eller at hun afslutter samtalen ved at rejse sig – hun gør i hvert fald ikke to forskellige ting. Man kan her se hvordan en grammatisk konstruktion, hvor man kan sige at participiet udtrykssyntaktisk fungerer som frit prædikat, på indholdssiden kan se som en enhed, et komplekst prædikat. Modsætningen til eksempel (3) med præsens participium er (3'), hvor den løsere tilknyttede verbalform *gérondif* netop signalerer at der sker to forskellige ting:

- (3') ... *dit la sultane en versant le thé*
 '... sagde prinsessen mens hun skænkede te'

Man har tilsvarende anvendelser af gerundium på spansk og italiensk:

- (4) Spansk:
Platero llegó trotando.
 S V CoV
 'Platero (et æsel) kom travende/travede herhen'

I sådan en kombination er der kun ét tempusmorfem, oververbets, som altså også omfatter co-verbet.

Men på disse sprog går visse kombinationer – især dem med spansk *estar* 'stå, være' og italiensk *stare* 'stå, være' – videre til regulære hjælpeverbalkonstruktioner, som kan ses som endestationen for grammatikaliseringen af verbalkombinationer:

- (4') a. Spansk:
Platero estuvo bebiendo en la fuente.
 'Platero stod og drak af kilden'
- b. Italiensk:
Mario stava dormendo.
 'Mario lå og sov'

Det væsentlige er imidlertid at hjælpeverbalkonstruktioner ikke kan opfattes som komplekse prædikater da hjælpeverbet ikke tilføjer noget leksikalsk og kun bruges til at "bøje" prædikateret.

Også dansk har konstruktioner af denne type, dvs. finit verbal + præsens participium. Dette er faktisk partiicipiets hovedanvendelse, og de kombinationer der er tale om, er med verberne *komme* og *blive*, jf. (5):

- (5) Han kom løbende.
 Hun blev siddende.

Disse konstruktioner signaleres prosodisk som enheder – altså komplekse prædikater. Det finitte verbum mister sit tryk som signal for at prædikateret ikke er færdigt endnu, at der kommer mere, nemlig partiicipiet med kombinationens hovedtryk:

- (6) Han ₀kom 'løbende.

4.3. Når verbet "sluger" adverbialer

4.3.1. Frasale verber

På sprog som dansk (herunder norsk og svensk), engelsk og tysk har man en type komplekse verber, som består af et verbum og en *postverbal partikel*, som kan være et adverbium eller en præposition, jf. Harder et al. (1996). I engelsk grammatik omtales sådanne komplekse verber gerne som *phrasal verbs*. Sådanne sammensætningers status af enheder – og dermed af komplekse prædikater – signaleres endnu en gang i dansk ved den såkaldte enhedsaccentuering:

- (7) Arkæologen ₀satte vasen 'sammen.
 ovf.: Arkæologen 'satte vasen på 'bordet.
 Sergenten ₀sendte spejderne 'ud.
 ovf.: Sergenten 'sendte sine 'rykkere om torsdagen.

Det samme prosodiske mønster genfindes ved konstruktioner med objektsprædikat, hvorfor man kan argumentere for at denne konstruktion også er et tilfælde af dannelse af et komplekst prædikat, jf. Herslund (2002b). Et yderligere argument i samme retning er at objektsprædikatet i de fleste sprog adskiller sig fra de andre GR ved at der ikke findes nogen regulær pronominel substitut for det. I et eksempel som:

- (8) Han ₀kalkede huset 'hvidt.
 (*?Han kalkede huset det.)

kan man altså sige at *kalk* + *hvidt* udgør et komplekst prædikat (jf. *hvidkalk*). Og grænsen mellem de frasale konstruktioner og konstruktionerne med objektsprædikat er da heller ikke knivskarp, jf. (8'):

- (8') Han ₀byggede huset 'om.

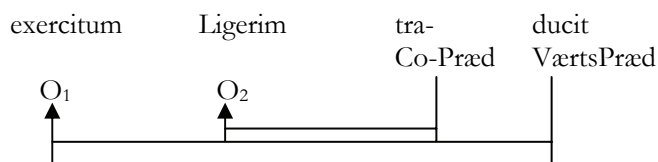
4.3.2. Præfigering

Konstruktionerne med postverbal partikel minder om den indoeuropæiske præfigering, hvor dannelsen af det komplekse prædikat viser sig som dannelsen af et sammensat eller afledt verbum. Præfigeringen findes også stadig på dansk, ofte med den forskel at det præfigerede verbum har en mere abstrakt fortolkning end det tilsvarende frasale, jf. følgende kontraster:

- (9) a. Ministeren sammensatte udvalget.
 b. Arkæologen ₀satte vasen 'sammen.
 a. Ministeren udsendte instrukser.
 b. Sergenten ₀sendte spejderne 'ud.

Antagelsen af et komplekst prædikat giver en forklaring på forskellige forhold i den indoeuropæiske grammatik, idet man ved fx præfigerede verber med to akkusativer i latin kan se disse som objekt for henholdsvis værts- (verbet) og co-prædikatet (præfikset eller præverbiet), jf. følgende eksempler fra (Rousseau 1998:91 ff.):

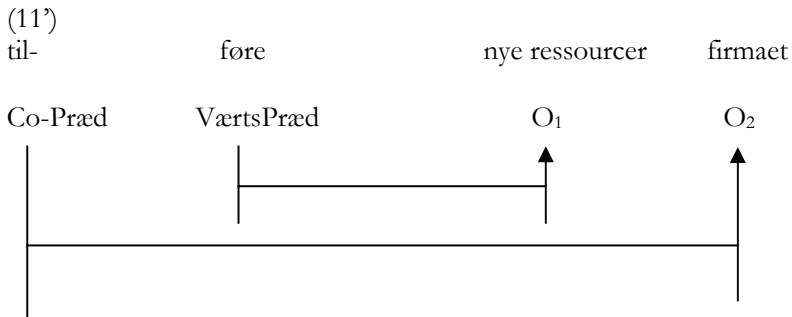
- (10) Exercitum Ligerim traducit.
 'Han fører hæren over Loire'

En lignende analyse kan anvendes ved danske præfigeringer af typen *tildele, tilføje, tilføre ...*:

(11) De tilførte firmaet nye ressourcer.

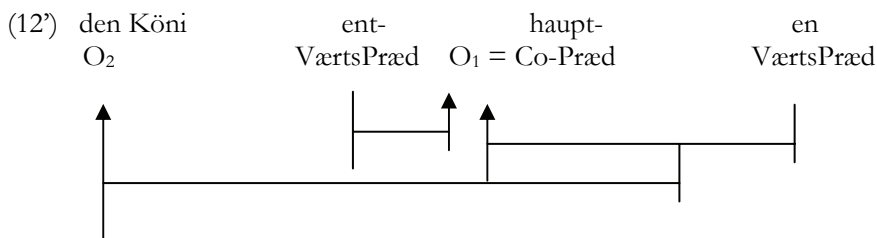
hvor konstruktionen med dobbelt objekt muliggøres netop af denne dannelse af et komplekst prædikat ved præfigering. Analysen vil derfor være den samme som i (10):

En tilsvarende analyse kan man også foretage af forskellige typer præfigerede verber i fx tysk. En særlig type er den såkaldte parasyntetiske dannelse, hvor der dannes et verbum ved på en gang at føje et præfiks og verbalfleksion til en størrelse som egentlig ikke er et verbum. I nedenstående eksempel er det således et substantiv der optræder som co-prædikat, mens værtsprædikatet udelukkende består af morfologisk materiale og derfor er vanskeligt at lokalisere konkret:

(12) *den König enthaupten*
'halshugge kongen'

hvis repræsentation som komplekst prædikat kan tage sig således ud:

Verbalet udgøres her af en kompleks struktur, hvor et substantiv (*Haupt*) verbaliseres ved et præfiks og verbalfleksion (et diskontinuert verbalmorfem, som gør det ud for et værtsprædikat), og således udgør et første eller ”indre” objekt, som samtidig er co-prædikat i strukturen. Dette komplekse prædikat tager derpå *den König* som andet eller ”ydre” objekt.

Det tilsvarende danske udtryk:

- (15) a. *Ngoab kobkœa oaring-kai.*
 I grind coconut-these
 'Jeg maler disse kokosnødder'
- b. *Ngoab ko oaring.*
 I grind coconut
 'Jeg maler kokos'

Mens inkorporering af et objekt i det fleste tilfælde resulterer i dannelsen af et intransitivt komplekst prædikat, finder man i nogle sprog inkorporeringer der resulterer i dannelsen af et transitivt komplekst prædikat, idet en anden aktant kan rykke ind og overtage objektrelation (der nu er blevet frigjort ved inkorporering af det "første" objekt). Dette finder man fx i tupinambá (tupi-guaraní, Brasilien), jf. følgende fra Mithun (1984:857):

- (16) a. *S-ôbá a-yos-éy.*
 his-face I-it-wash
 'Jeg vaskede hans ansigt'
- b. *A-s-ôbá-éy.*
 I-him-face-wash
 'Jeg vaskede ham i ansigtet'

Man kan igen sammenligne med eksempel (13), idet der også her er tale om et del-helhed forhold mellem det inkorporerede objekt *ôbá* 'ansigt' og det "nye" objekt *-s-* 'ham'.

Inkorporerede strukturer finder man rundt omkring i mange, især eksotiske, sprog, og nogle lingvister mener da også at betegnelsen 'inkorporering' udelukkende bør anvendes om de tit meget komplekse størrelser der således opstår. Der er dog ingen grund til at indtage en så restriktiv holdning, da mange fænomener i også velkendte sprog udviser samme eller lignende karakteristika både i indhold og udtryk.

4.4.2. Inkorporering i dansk

Et lignende mønster som i eksemplerne ovenfor genfindes i dansk, hvor verbet mister sit tryk – endnu en gang signaleres det komplekse prædikat i dansk ved enhedsaccentuering – og hvor substantivet optræder nøgent (altså med reduceret morfologi, uden bestemthedsbøjning), eventuelt dog i pluralis, jf. eksempler som følgende:

- (17) Han læser avis
 Hun skriver brev
 Han ryger pipe
 Hun skriver romaner

Som allerede omtalt i 1. er der selvfølgelig på udtryksplanet tale om to konstituent, og i en vis forstand er *avis* ... objekt for verbalet. Men på indholdsplanet er der tale om en (godt nok kompleks) enhed som denoterer en særlig type læsning. Og det er et gennemgående træk ved de danske inkorporeringer at de lige som eksemplerne fra de

”eksotiske” sprog i (14) – (16) denoterer typer af aktiviteter, tit af en vanemæssig, rituel eller institutionaliseret karakter.

Også på udtryksplanet er enheden som sagt signaleret, dels ved enhedstrykket, dels ved ”objektets” stærkt reducerede morfologi. Og at der i hvert fald ikke er tale om et rigtigt objekt, fremgår blandt andet af de specielle begrænsninger der hviler på dannelsen af anaforer til det, jf. følgende:

- (18) *Han læser avis. Den er krøllet ...
 Han læser i en avis. Den er krøllet ...

At sådanne komplekse prædikater faktisk opfører sig intransitivt, støttes af flere træk ved dem, jf. Thomsen (1991, 1992, 2002a) og Herslund (1995, 2002c). Her kan nævnes ét, som fremdrages af Hansen & Heltoft (1994). Den danske verbalform de kalder ”kentaureer” (verbalstammen med endelsen *-en*), optræder kun intransitivt, dvs. den kan aldrig tage et objekt. Men lige så snart der er tale om en inkorporering, forsvinder dette problem – hvilket udgør et argument for at det inkorporerede nominal ikke udfylder objektrelationen, men netop er del af et komplekst prædikat:

- (19) a. *Hans evindelige læsen en avis/avisen irriterer os.
 b. Hans evindelige læsen avis irriterer os.

Den nominale inkorporering findes faktisk i to udgaver i dansk, en analytisk og en syntetisk, jf. Thomsen (1990, 1992, 2002a, b). Den analytiske er den type vi lige har omtalt, den syntetiske er den i eksempel (13) beskrevne (*halsbugge*), hvor et indre objekt præfigeres en verbalrod. Denne type synes mere produktiv på svensk end på dansk, jf. fx følgende eksempler fra Josefsson (1993:276 f.):

- (20) Bonden vingklippte sina gäss.
 Läkaren hjärtopererade patienten.

men man kan sagtens finde mange lignende dannelser på dansk, selv om de ofte har en ad hoc karakter:

- (21) Entreprenøren facaderenoverer huset.
 Værkstedet havde glemt at undervognsbehandle Porschen.

Sådanne dannelser kan af og til også tage forskellige ydre objekter, jf. (22):

- (22) a. Tandlægen måtte rodbehandle patienten.
 b. Tandlægen måtte rodbehandle tanden.

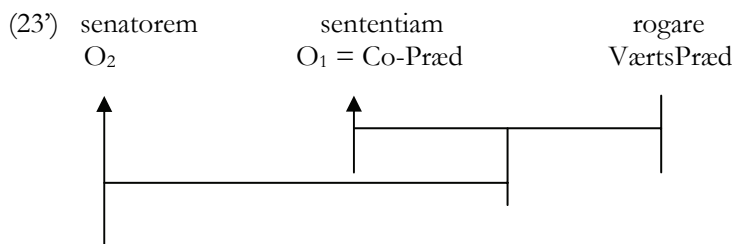
Men det er let at se at en fælles betingelse for dannelsen af den type komplekse prædikater der illustreres af (20) – (22), er at det indre objekt (co-prædiketet) skal denotere en del i forhold til den helhed det ydre objekt udgør – som det allerede fremgik af eksempel (13): *halsbugge kongen*.

4.4.3. Dobbelt akkusativ

På visse kasussprog som latin og tysk har man trivalente konstruktioner med tilsyneladende usammensatte verber, som i modsætning til andre har to led i akkusativ (i stedet for akkusativ og dativ). Den latinske dobbelte akkusativ illustreres fx af verbet *rogare* 'spørge, bede, anmode':

- (23) *senatorem sententiam rogare*
 'bede senatoren om en udtalelse'

Med begrebet komplekst prædikat i almindelighed og inkorporering i særdeleshed kan man foreslå at se sådanne strukturer som manifestationer af inkorporering af et første (indre) objekt, hvorefter det således dannede komplekse prædikat tager et andet (ydre) objekt:

En sådan analyse med inkorporeret *sententiam* støttes af at den aktive sætning har to passive udgaver, jf. Fugier (1991) og Rousseau (1998:93):

- (24) a. *Senator rogatur sententiam.*
 b. *Sententia rogatur senatori/a senatore.*

Hvor (24b) er en regulær passiv med det tidligere indre objekt som subjekt og det ydre som enten en dativ eller en præpositionel konstruktion, er (24a) netop det der afslører konstruktionens status som inkorporering. Her er det nemlig den aktive sætnings objekt (*senatorem*) der er den passive sætnings subjekt, mens det indre objekt bliver stående i akkusativ (*sententiam*). Man har altså den for latin usædvanlige situation at et passivt verbal følges af en akkusativ der ser ud som et objekt. Men med antagelsen af inkorporering og dannelsen af et komplekst prædikat forklares denne tilsyneladende anomali let: Det er jo slet ikke et objekt (mere)! Dobbelt akkusativ kan altså ses som et signal for tilstedeværelsen af et komplekst prædikat.

4.5. Afrunding

Andre fænomener end de her behandlede kan også diskuteres inden for de her udstukne rammer, fx konstruktioner med støtteverber, jf. fx Baron & Herslund (1998) og forskellige typer inkorporeringer og afledte verber, jf. fx artiklerne i Alsina et al. (1997) og i Thomsen & Herslund (2002a).

Som det er forsøgt vist her, udgør fænomener der synes at kunne beskrives som forskellige typer dannelse af komplekse prædikater, en broget samling. Det fælles for dem er at den i udgangspunktet ret klare sætningsstruktur med et verbal og et antal nominale og/eller præpositionelle led, synes sløret således at man ikke entydigt kan tildele disse størrelser de sædvanlige GR. Samtidig synes antagelsen af komplekse prædikater at give en indtil videre bedre forklaring på adskillige fænomener end de traditionelle beskrivelser er kommet frem til. Endelig synes dannelsen af komplekse prædikater i mange tilfælde at være et naturligt afsæt og første stadium i processer som grammatikalisering og leksikalisering.

I den her fremlagte opfattelse af sprogets struktur kan man udnytte distinktionen mellem indholds- og udtrykssyntaks til at illustrere det fænomen at man, selv om der tilsyneladende er tale om to konstituenten i udtrykket – men oftest to meget specielle sådanne – er tale om en enhed på indholdsplanet:

(25) **Indhold:**

Prædikater	
Værtsprædikater	Co-prædikater
Verbum	Verbum/ Adverbium/ Nominal
<i>sidde</i>	<i>(og) læse</i>
<i>komme</i>	<i>løbende</i>
<i>sætte</i>	<i>sammen</i>
<i>læse</i>	<i>avis</i>

Udtryk:

De strukturer der diskuteres her, kan ses som eksempler på de forskellige udskæringer af indholdet som dels det samme sprog foretager i forskellige situationer, dels forskellige sprog foretager. Det er således påfaldende at mange af de serieverbalskonstruktioner man finder, især i isolerende sprog, modsvares af simple leksemer (og dermed simple prædikater) i europæiske sprog, jf. fx følgende eksempler fra yoruba, thai og fijiansk hos Foley & Van Valin (1984:261 f.):

- (26) a Yoruba:
Mo mí ìwé ná ilé.
 1sg take book come home
 'I brought a book home'
- b. Thai:
Sòk 'aw máy maa.
 Sook take wood come
 'Sook brought the wood'

c. Fijiansk:

E viri-tū-ra na duru na tūraga.
 CM put-stand-TR ART post ART chief
 'The chief erects the post'

Referencer

- Alsina, Alex, Joan Bresnan & Peter Sells, red. 1997. *Complex Predicates*. CSLI Lecture Notes 64. Stanford: CSLI Publications.
- Baron, Irène & Michael Herslund. 1998. Support Verb Constructions as Predicate Formation. In H. Olbertz et al., red. *The Structure of the Lexicon in Functional Grammar*, 99-116. Amsterdam-Philadelphia: John Benjamins.
- Bisang, Walter. 1995. Verb Serialization and Converbs. In Haspelmath & König 1995:137-188.
- Foley, W. & R. Van Valin, Jr. 1984. *Functional Syntax and Universal Grammar*. Cambridge: The University Press.
- Fugier, Huguette. 1991. Le verbe latin 'incorporer'-t-il se compléments? Foredrag præsenteret ved *VI colloque de linguistique latine*. Budapest.
- Haberland, Hartmut & Ole Nedergaard Thomsen. 1991. The long winding road towards a theory of grammatical relations. *Journal of Pragmatics* 16.179-205.
- Hansen, Erik & Lars Heltoft. 1994. Kentaurnominaler i dansk. In I. Baron, red. *NORDLEX-Projektet. Sammensatte substantiver i dansk*. LAMBDA 20.57-67. Handelshøjskolen i København: Institut for Datalogvistik.
- Hansen, Erik & Lars Heltoft. 1995. *Fra sideordning og samordning af hovedsætninger til kongruenskonstruktioner*. Upubliceret arbejdsrapport (Sophienberg).
- Hansen, Erik & Lars Heltoft. 1999. *Grammatik over det danske sprog*. Kapitel 1. og 2. Foreløbig udgave. RUC & Københavns Universitet.
- Haspelmath, Martin & Eckehard König, red. 1995. *Converbs in Cross-Linguistic Perspective*. Berlin: Mouton de Gruyter.
- Harder, Peter, Lars Heltoft & Oler Nedergaard Thomsen. 1996. Danish Directional Adverbs: Content Syntax and Complex Predicates – A Case for Host and Co-Predicates. In E. Engberg-Pedersen et al., red. *Content Expression and Structure. Studies in Danish Functional Grammar*, 159-198. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins.
- Herslund, Michael. 1988. On Valence and Grammatical Relations. In F. Sørensen, red. *Valency. Three Studies on the Linking Power of Verbs*. Copenhagen Studies in Language, CEBAL Series 11.3-34.
- Herslund, Michael. 1995. The Object Relation and the Notion of Incorporation. In L. Schøsler & M. Talbot, eds. *Studies in Valency I. RASK Supplement*, vol.1.1-18. Odense: Odense University Press.
- Herslund, Michael. 2000a. Le participe présent comme co-verbe. In P. Cadiot & N. Furukawa, red. *La prédication seconde. Langue française* 127.86-94.
- Herslund, Michael. 2000b. Serieverbkonstruktioner. Om de franske *-ant* participier. *Ny forskning i grammatik. Fællespublikation 7, Farmakosymposiet 1999*, 87-101. Odense: Odense Universitetsforlag.

- Herslund, Michael. 2002a. Romance Transitivity. In K. Davidse & B. Lamiroy, eds. *The Nominative & Accusative and their Counterparts*, 15-39. Amsterdam – Philadelphia: John Benjamins.
- Herslund, Michael. 2002b. Adjektet – 20 år efter. In I. Baron, M. Herslund & H. Høeg Müller, red. *Lingvistiske essays til minde om Finn Sørensen*. Copenhagen Studies in Language 28. 17-33.
- Herslund, Michael. 2002c. Incorporation and Transitivity in Romance. In O. N. Thomsen & M. Herslund, red. (2002a:175-206).
- Jensen, Bente Lihn. 1999. V og V konstruktioner på dansk. En parahypotaktisk konstruktion? In C. Bache, L. Heltoft & M. Herslund, red. *Ny forskning i grammatik. Fallespublikation 6*, 145-161. Odense: Odense Universitetsforlag.
- Josefsson, Gunlög. 1993. Noun Incorporating Verbs in Swedish. In M. Herslund & F. Sørensen, red. *The Nordlex Project. Lexical Studies in the Scandinavian Languages*. LAMBDA 18.274-304. Institut for Datalogvistik, HHK.
- Jørgensen, Annette Myre. 2003. La pseudocoordination verbale en norvégien et en espagnol. *Revue Romane* 38.53-66.
- Mithun, Marianne. 1984. The Evolution of Noun Incorporation. *Language* 60:847-894.
- Rousseau, André. 1998. La double transitivité existe-t-elle? Réflexions sur la transitivité. In A. Rousseau, red. *La transitivité*, 85-112. Lille: Presses Universitaires du Septentrion.
- Thomsen, Ole Nedergaard. 1990. Unit Accentuation as an Expression Device for Predicate Formation in Danish? *Acta Linguistica Hafniensia* 23.145-196.
- Thomsen, Ole Nedergaard. 1992. Unit Accentuation as an Expression Device for Predicate Formation. The Case of Syntactic Noun Incorporation in Danish. In M. Fortescue et al., red. *Layered Structure and Reference in a Functional Perspective*, 173-229. Amsterdam-Philadelphia: John Benjamins.
- Thomsen, Ole Nedergaard. 2002a. Complex Predicates and Processing in Danish. In O. N. Thomsen & M. Herslund (2002:120-174).
- Thomsen, Ole Nedergaard. 2002b. Complex Predicate Formation and Incorporation. Towards a Typology. In O. N. Thomsen & M. Herslund (2002:288-381).
- Thomsen, Ole N. & Michael Herslund, red. 2002a. *Complex Predicates and Incorporation. A Functional Perspective*. Travaux du Cercle Linguistique de Copenhague XXXII. København: Reitzel.
- Thomsen, Ole N. & Michael Herslund. 2002b. Complex Predicates and Incorporation – An Introduction. In O. N. Thomsen & M. Herslund (2002a:7-47).